

DIJAŠKI DOM
GIMNAZIJA ŠIŠKA
ALJAŽEVA ULICA 32
1000 LJUBLJANA

diVjak

Junij 2026, XI

Mentor in urednik:
Jon Grošelj

Pomoč pri tehničnem
prelomu: Anže Kramar

Glasilo Di(v)jak je interno
glasilo Dijaškega
doma Gimnazije Šiška

Fotografije: Jon Grošelj

Ilustracije in risbe za
Time Out:

Lana Tatarovac

Risba na naslovnici:

Nastala s pomočjo
umetne inteligence

UVODNIK

1

DOM, DOM, DOM

Žiga Ivanec - Iz sobe v življenje

3

Jaka Pečnik - Čeprav je tekme konec, dom ostane
za vedno

6

Mai Krenk - Med športno torbo in šolskimi zvezki

9

Anžej Jekovec - Ritem življenja med treningi, šolo
in utrujenostjo

14

Anej Pušnik - Moj pogled na šolanje na Gimnaziji
Šiška

17

Živa Rebolj - Stvari, ki jih vzameš s sabo

19

NAŠA EKIPA

Od Kerale do Gimnazije Šiška: intervju s kuharjem
Nišem

22

40 let na recepciji: intervju z varnostnikom-
receptorjem Edijem

25

NAZAJ V DOM

Lana Tatarovac - Dom kot drugi dom: življenje v Šiški

29

Dom po 22.00

31

ŠPORTNI IZZIVI

Julija Brus in Naja Blaznik - Najin dan

33

DIJAKI BEREJO

Jaka Robin - Peter in Petra

35

Nino Križanič - Bil sem buli

36

POGLED ČEZ OKNO

Anže Kramar - Moja pot v Ameriko

38

(NOGOMETNI TURNIR BRDO 2026

Oton Volarič - Naša pot do turnirja NZS

40

Miha Koren - Zaključna prireditev

41

Seznam nagrajencev

50

Drage dijakinje, dragi dijaki, spoštovani sodelavci in prijatelji Dijaškega doma Šiška,

šolsko leto 2025/26 je v zadnjih izdihljajih in pred nami so zaslužene počitnice. Pred vami pa je nova številka Di(v)jaka – časopisa, ki že vrsto let predstavlja prostor dijaških zgodb, razmišljanj, uspehov idr.

V njem se srečujejo različni pogledi, zgodbe, izkušnje, ki dokazujejo, da je življenje v dijaškem domu mnogo več kot le bivanje pod isto streho.

Vsako šolsko leto prinese nove izzive, nova prijateljstva, nove zmage in tudi kakšen poraz. Prav vse to pa soustvarja našo skupnost. Dijaški dom ni le kraj, kjer vzgojitelji in drugi zaposleni hodimo v službo, dijaki pa prespijo med šolskimi obveznostmi. Je več, je prostor odraščanja, učenja odgovornosti, sodelovanja in medsebojnega spoštovanja.

Tudi v tej številki boste našli utrinke dogodkov, športnih dosežkov, ustvarjalnih projektov, zanimivih pogovorov in razmišljanj naših dijakov. Naj vas prispevki spodbudijo k razmisleku, nasmehu ali morda navdihnejo, da boste v prihodnji številki tudi sami delili svojo zgodbo.

Hvala vsem, ki ste prispevali k nastanku te številke in vsem, ki s svojim delom bogatite življenje našega doma. Posebna vrednost Divjaka je prav v tem, da ga ustvarjamo skupaj.

Želim vam prijetno branje, prijetne počitnice ter veliko poguma pri uresničevanju svojih ciljev.

Jon Grošelj
vzgojitelj v Dijaškem domu Šiška

IZ SOBE V ŽIVLJENJE

Žiga Ivanec

Danes sobo zapuščam. Soba izgleda podobno kot pred mojim prihodom, jaz pa sem drugačen človek od fanta, ki je v dom pred štirimi leti vstopil prvič. Zaključuje se izkušnja, ki me je izoblikovala in je ne bi nikoli zamudil. Čeprav iz sobe odhajam, bo soba ostala v meni za vedno.

Dobro se spominjam četrтка dne 1.9.2022, ko sem se vselil. V jutranjih urah smo se s starši z vso prtljago pripeljali v Šiško. Po uvodnem sestanku sem svoje stvari odnesel v sobo in s tem začel neko novo poglavje v mojem življenju, še sanjalo pa se mi ni kako pomembno bo to poglavje zame bilo. Vselil sem se v sobo 9, ki se nahaja v pritličju dijaškega doma. Sobo sem delil z Andražem, s katerim sva se že od prej dobro poznala. Vstop v to novo obdobje mi je zelo olajšal in vedno sva se res dobro razumela. Za oba je bilo vse skupaj nekaj novega in skupaj sva se lotila dela.

Sam prihajam iz Ljubljane, tako da po kilometrih ni šlo za neko veliko selitev. Domače sem, če sem imel možnost, obiskal tudi čez teden, toda vseeno je moje življenje postalo veliko bolj samostojno. Prehoda iz osnovne šole sem se bal in zato sem se šoli res veliko posvečal, da bi se izognil nevšečnostim z ocenami. Glavno motivacijo za to mi je dajal nogomet, saj sem vedel, da bi ob slabih ocenah bil primoran zmanjšati količino treningov, kar mi nikoli ni bilo v interesu. Uspešno pot skozi vse izzive mi je omogočilo usklajevanje treningov in šolskih obveznosti, česar glavna sestavine je bila disciplina, ki sem jo v času bivanja v dijaškem domu res razvil. Večino časa sem bil prepuščen samemu sebi in to me je zares izoblikovalo.

Šola mi v teh letih res nikoli ni predstavljala nekih težav. Tudi ko motivacije ni bilo, sta bila tu primerno okolje in disciplina. Vsi dnevi niso bili lepi, toda z disciplino, ki sem jo v domu pridobil in z okoljem, ki me je k uspehu spodbujalo, sem prišel tudi čez te malo težje čase.

Pomembno oziroma ključno vlogo, kot vedno v mojem življenju, je tudi v tem obdobju odigral šport, natančneje nogomet. V času mojega bivanja v dijaškem domu se je veliko spremenilo, toda želja po uspehu na igrišču ni nič manjša kot pred štirimi leti. Nogomet je seveda razlog, da sem v Šiško sploh prišel. Gre za stalnico v mojem življenju, okoli katere se vse orientira. Ves čas je bil to glaven izvir zagona, s katerim sem premagoval izzive tudi na drugih področjih življenja. Biti del projekta nogometne zveze je izjemna izkušnja. Od vseh vpletenih sem se ogromno naučil in skupaj smo preživeli nepozabne trenutke. Na igrišču sem napredoval kot nogometaš, predvsem pa kot človek in ta projekt mi je dal ogromno. Tudi ob hladnih vremenskih razmerah sem iz sobe motiviran odšel na igrišče in tam dal vse od sebe, kar je na koncu dneva štelo.

Trenirati je bilo super, saj je bila tudi družba prava. S sošolci in sosedi v dijaškem domu, smo si vedno bili pripravljeni pomagati in smo skupaj veliko dali čez. Na druženje imam same lepe spomine in vedno je bilo veliko smeha. Pri naši šesti vzgojni skupini pa sta svoj delež prispevala tudi sprva vzgojiteljica Patricija in od drugega letnika dalje po prevzemu vzgojitelj Jon. Oba sta nam bila ves čas na voljo in sta bila za nas pripravljena veliko narediti. Preživljanje časa v kabinetu ob pogovorih z vzgojiteljem je bil vedno kvaliteten čas in še zdaleč ni bil odveč. Vsa podpora ponujena v tem obdobju je res bila vredna zlata in pripomogla k vseskozi dobremu vzdušju.

Veliko vrednost v dijaškem domu imajo ljudje in predvsem tvoj sostanovalec, kar sem občutil, ko se je po treh letih iz doma odselil Andraž. V domu sem tako zadnje tedne tretjega letnika preživel sam in sostanovalec mi je res manjkal. Vseeno pa mislim, da so tudi te manj družabni časi del te izkušnje, ki je bila na koncu vsekakor pozitivna. Tedne sem dejansko preživil sam in se naučil stvari, ki jih bom nesel s sabo naprej v življenje. Na srečo se mi je v začetku zadnjega leta v sobi pridružil nov sostanovalec Mai. Prej se nisva poznala, prihajala sva iz drugih krajev in nisva bila enako stara, toda hitro sva se ujela. Imela sva podobne interese, spodbudil pa me je k številnim stvarem, ki sem jih sam v vmesnem času že opustil, preko njega pa ponovno spoznal njihovo vrednost. Osebe, s katerimi deliš sobo predstavljajo največji dejavnik tvojega bivanja v dijaškem domu in jaz sem imel res srečo. Z obema sostanovalcema sem se imel res dobro. Oba sta bila zame tukaj, ko sem ju potreboval in od obeh sem se izjemno veliko naučil. Pri mojem bivanju v dijaškem domu sta bila zelo pomembna in z obema bom ostal v stiku.

Tako sem čez vse ovire prišel do četrtega letnika, ki je prestavljal največji izziv. Toda v domu res nikoli nisem bil sam in z vso pomočjo smo bili kos tudi četrtemu letniku. Proti koncu je kot vedno v življenju začela padati motivacija, toda z vsem kar me je dom naučil in z vsemi ljudmi v dijaškem domu ob strani, sem prišel do mature. Od danes naprej tako živim doma in se učim za maturo.

Nisem več stanovalec dijaškega doma Šiška, toda dom nosim s sabo. Bil sem v dobrih rokah in ta izkušnja me je pripravila na nadaljevanje življenjske poti. Prav vsak vključen v to zdaj preteklo obdobje je nekaj dodal k končni sliki, za kar sem mu zelo hvaležen. Vse skupaj me je ne le izoblikovalo, ampak tudi naredilo. Od prvega dne do danes sem ostal zvest sobi številka devet. Danes sicer jaz zapuščam sobo, vendar pa soba ostaja z mano.

Čeprav je tekme konec, dom ostane za vedno Jaka Pečnik

Ko pri devetnajstih zaključuješ srednjo šolo, ti vsi govorijo isto stvar: "To bodo najboljša leta tvojega življenja." Iskreno, na začetku se mi je to zdelo samo nekaj, kar odrasli radi govorijo. Potem pa minejo štiri leta in ugotoviš, da imajo mogoče res prav. Na Gimnaziji Šiška nisem dobil samo izobrazbe. Dobil sem štiri leta življenja, ki jih ne moreš razložiti nekomu, ki tega ni doživel. Bil sem del nogometnega razreda, kjer je bilo 20 fantov, vsak iz svojega kluba, vsak s svojo zgodbo, egom in karakterjem. Na začetku smo bili samo skupina igralcev, ki jih je povezoval nogomet. Nihče ni vedel, da bomo čez nekaj let drug drugemu postali kot družina. Vsi smo prišli v Ljubljano z nekimi cilji. Nekdo je sanjal o prvi ligi, nekdo o reprezentanci, nekdo samo o tem, da gre lahko na trening in strelja po голу. Na začetku smo se vsi malo gledali med sabo — kdo je boljši igralec, kdo prihaja iz večjega kluba, kdo ima večje "ime".

Ampak življenje v domu hitro zbriše te razlike. Ko si z nekom vsak dan od jutra do večera, ko skupaj treniraš, ješ, zamujaš k pouku in se ob dveh zjutraj na hodniku pogovarjaš o naslednjem dnevu in ali se splača iti v šolo, postanejo pomembne druge stvari. Dom je bil naš drugi svet. Ni bil popoln, daleč od tega. Ko so čistilke ob šetih zjutraj pred vrati sesale, stare lesene stene zvoka niso zadušile. Na vsake toliko časa se je polomila kakšna postelja, ali pa je s stropa "sama od sebe" padla kakšna luč.

Vseeno pa je bil dom naš. Tudi hrana je bila pogosto tema pogovorov. Mislim, da ni bilo tedna brez stavka: "A bomo danes raje naročili?" In smo. Velikokrat. Po treningih, zvečer med učenjem, med gledanjem tekem. Dostavljalci so nas poznali bolje kot nekateri profesorji. Spomnim se večerov. Tistih navadnih večerov, ko smo sedeli po sobah, se pogovarjali o nogometu, življenju, puncah, trenerjih in prihodnosti. Takrat se je gradilo prijateljstvo, čeprav tega nismo opazili.

Spomnim se tudi juter. Hitenja po hodnikih doma, ker je nekdo predolgo zasedel kopalnico. Vedno je nekdo iskal brisačo, nekdo ni našel zvezka, nekdo pa je pet minut pred poukom še spal. In potem smo prihajali v šolo prepozno ali pa sploh nismo prišli. Profesorji za naše "domske težave" niso imeli vedno največ razumevanja, ampak tudi to je danes del zgodbe, ki se ji smejimo.

Največ časa pa smo seveda preživel na treningih. Tam si hitro pokazal, kakšen človek si. Ko si utrujen, ko izgubljaš, ko ti ne gre. Takrat se vidi karakter. In ravno tam smo se najbolj povezali. Čeprav smo igrali za različne klube, smo drug drugega razumeli bolje kot kdorkoli drug. Vsi smo vedeli, kako je priti utrujen v šolo po težki tekmi. Kako je igrati poškodovan. Kako je, ko ti trener ne zaupa ali ko ti ena napaka uniči cel vikend.

Ampak vedno je bil nekdo zraven. Nekdo, ki te je spravil v boljšo voljo, te motiviral ali pa samo sedel ob tebi, brez odvečnih besed. In mislim, da je ravno to največja stvar, ki smo jo dobili v teh štirih letih. Ne spomnim se vseh ocen. Ne spomnim se vseh treningov. Ne spomnim se niti vseh tekem. Spomnim pa se ljudi. Spomnim se smeha med poukom, ko smo se trudili ostati resni. Spomnim se mnogo dni, ko smo bili vsi doma, trije sošolci pa so bili v šoli, ker jim starši niso želeli opravičiti ur. Spomnim se trenutkov, ko smo bili vsi utrujeni, tečni in naveličani, pa smo vseeno držali skupaj. In spomnim se občutka, da nikoli nisi bil sam, ker je bilo okoli tebe vedno še 19 fantov, ki so živeli isto življenje kot ti. In ja, tudi prepirali smo se. Zaradi nogometa, PlayStationa, glasbe, hrane, budilk in tega, kdo je pojedel zadnji puding iz hladilnika.

Ampak po vsakem prepiru smo bili zvečer spet skupaj. Ker ko živiš z ljudmi štiri leta, postanejo več kot samo sošolci. Postanejo družina. Malo čudna družina, ampak še vedno družina.

Najbolj noro je, kako hitro je vse minilo. Včeraj smo bili prvi letnik, izgubljeni po hodnikih šole, danes pa sedimo na maturantskem plesu v srajcah, ki nas dušijo bolj kot kondicijski treningi. Kar naenkrat govorimo o faksu, službah, selitvah in odraslem življenju. Vsak gre svojo pot. Nekateri bodo nadaljevali nogomet, drugi bodo kopačke obesili na klin. Nekdo bo mogoče postal trener, nekdo ekonomist, mogoče kdo celo profesor športne.

Ampak ena stvar bo ostala ista. Vedno bomo tistih 20 fantov iz nogometnega razreda. Tistih 20 norcev, ki so skupaj zamujali k pouku, skrivali stvari pred vzgojitelji, se smejali do treh zjutraj in naslednji dan ob sedmih tekli intervale. In čeprav je tekme konec, dom ostane za vedno. Ker na koncu ne ostanejo ocene, rezultati tekem in treningi.

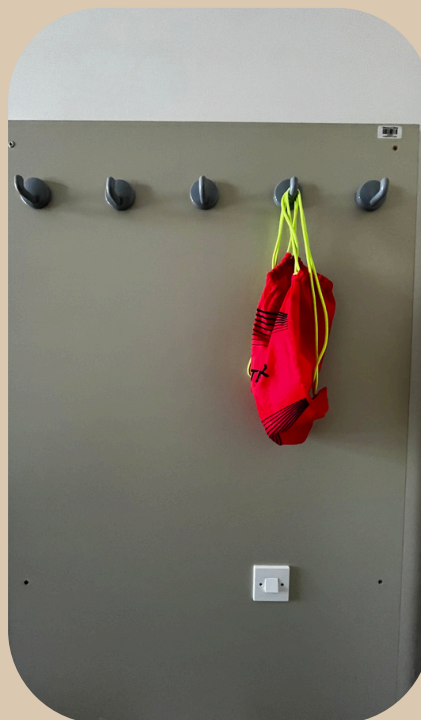
Ostanejo ljudje.

MED ŠPORTNO TORBO IN ŠOLSKIMI ZVEZKI

Mai Krenk

Vsako nedeljsko popoldne ima enak ritem. Zvok zadrge na težkem kovčku, v katerega zlagam nogometne čevlje, ščitnike in drese, se meša s šumom listanja po šolskih zvezkih, ki jih pripravljam za prihajajoči teden. Ko zaprem vrata domače hiše in se z avtobusom iz svoje ljube Koroške odpravim proti dijaškemu domu, s seboj ne nesem le prtljage, temveč celoten svoj svet, ki je vpet med strastjo in dolžnostjo in dva popolnoma različna prostora. Življenje v dijaškem domu je specifična izkušnja, ki človeka izoblikuje hitreje kot karkoli drugega. Postaneš sam svoj gospodar, organizator časa in popotnik med nenehnimi zahtevami šole ter zahtevnim ritmom treningov. Prehod iz varnega domačega okolja v dinamični utrip dijaškega doma je bil zame velik korak, a prav tu, med temi štirimi stenami in dolgimi hodniki, sem se naučil, kaj pomeni resnična disciplina.

»Uspeh je vsota majhnih naporov, ki jih ponavljamo dan za dnem.«

— Robert Collier

Kot član nogometnega razreda sem imel to prednost, da sem bil obkrožen z vrstniki, ki so delili moje sanje in razumeli moj vsakdan. Naši dnevi so bili programirani do zadnje minute. Zgodnje jutranje vstajanje, hiter zajtrk v domski jedilnici in odhod v šolo. Šolske klopi so zahtevale popolno zbranost. Odločitev, da kljub vrhunskemu športu ohranim odličen uspeh, je bila zame samoumevna, a sem se zavedal, da bo uresničitev tega cilja zelo zahtevna. Številni verjamejo, da športniki v šoli iščejo bližnjice, a zame je bil odličen uspeh osebni izziv in dokaz, da šport in bistrournost hodita z roko v roki.

Vsako prosto minuto med odmori sem pogosto izkoristil za ponavljanje snovi ali pisanje domačih nalog, saj sem vedel, da popoldne prinaša povsem drugačne obveznosti. Ko se je za večino gimnazijcev šolski dan zaključil z ležernim odhodom domov, se je zame začel drugi del dneva – tisti, ki je dišal po pokošeni travi, potu in okroglem usnju.

Takoj po pouku je sledila hitra vrnitev v dom, kjer sem šolske zvezke zamenjal za športno torbo. Treningi nogometa zahtevajo fizični maksimum. Trenerji ne poznajo milosti zaradi težkega kontrolnega testa pri matematiki, profesorji pa ne zaradi utrujenosti po napornih treningih in tekmah, čeprav moram dejati, da se da s profesorji zmeniti skoraj vse in da se nam resnično poizkušajo prilagajati. Usklajevanje obeh svetov je postalo prava umetnost. Ključ do uspeha pa je brezkompromisna organizacija časa. Naučil sem se učiti v neobičajnih okoliščinah – na avtobusu med vožnjo na gostovanja ali pa na poti v dom, med tistimi kratkimi premori med kosilom, pozno zvečer, ko v domu zavlada obvezna tišina in tudi med treningi, ter na tekmah kjer sem se parkrat zalotil pri ponavljanju naučene snovi. Moja športna torba in zvezki so nenehno skupaj, kot nekakšna simbioza mojih ciljev. Nogomet me je naučil osredotočenosti in vztrajnosti, ki sem jo nato prenesel za pisalno mizo, šolski uspeh pa mi je dajal mirnost in samozavest na igrišču.

Življenje v dijaškem domu ni bilo le nenehno tekanje med šolo in igriščem. Najdragocenejši del te izkušnje so bili ljudje okoli mene. Domači hodniki so po večernih treningih oživali v popolnoma drugačni luči. Povezanost z najožjimi prijatelji in sošolci iz nogometnega razreda presega običajna šolska prijateljstva. Gromozansko srečo sem imel tudi pri dodelitvi cimra. Ne glede na to da sva skupaj preživela le eno šolsko leto, sva se neverjetno povezala.

Naučil sem se kako živeti s svojim prijateljem, kako sklepati kompromise in predvsem kako si pomagati, ko ne gre vse po načrtih. Z vsemi skupaj pa preživljamo tudi tiste najtežje trenutke, ko so noge otekle od napora in so zvezki še vedno odprti, pa tudi trenutke nepopisnega veselja po zmagah. Druženje v domskih skupnih sobah, kjer smo analizirali naše priložnosti na tekmah, si skupaj ogledali tekme Lige Prvakov, ali pa drug drugemu pomagali reševati zapletene matematične naloge, je ustvarilo vezi za celo življenje. Postali smo ekipa na igrišču in družina v domu. Ko je kdo izmed nas "na tleh" ali pa izgublja motivacijo za učenje, je vedno nekdo zraven, ki ga tišči naprej.

RAZMIŠLJANJA

Ko danes dobro pomislim, ugotavljam, da me prav to bivanje med športno torbo in šolskimi zvezki oblikuje v osebo, kakršna sem danes. Dijaški dom mi ne daje le strehe nad glavo, ampak neprecenljivo šolo življenja. Uči me samostojnosti, saj ni staršev, ki bi me opominjali na učenje ali mi pripravljali opremo za trening. Vsak uspeh v šoli in vsak dober nastop na igrišču sta plod lastnega truda in podpore prijateljev, s katerimi sem si delil usodo. To dinamično, včasih naporno, a izjemno izpolnjujoče življenje mi dokazuje, da meja med športnimi sanjami in akademsko odličnostjo ne obstaja, če imaš ob sebi prave ljudi in v sebi dovolj močno voljo. Moja športna torba in moji zvezki bodo vedno ostali "simbol" mojih najlepših mladostnih let, preživetih v dijaškem domu in po uspešno zaključenem šolskem letu, se že veselim prihajajočih dveh in vseh izzivov, ki jih bosta prinesli s seboj.

Risba: Lana Tatarovac

Ritem življenja med treningi, šolo in utrujenostjo

Anžej Jekovec

Zjutraj zvoni budilka ob 7:00. Težko vstanem in počutim se, kot bi me povozil tovornjak, vendar moram kljub temu iti v šolo in kasneje na nov intenziven kondicijski trening, za povrh pa me čaka še pozno učenje za test iz matematike, ki ga pišem čez dva dni. Takšno je življenje v dijaškem domu Gimnazije Šiška. Tukaj vsaka minuta in vsaka ura šteje, zato je ves naš čas razporejen med šolsko klopjo, nogometno zelenico in posteljo v naših sobah.

Vsak dan se začne s poukom na gimnaziji, ki sama po sebi ni ravno mačji kašelj. Od nas se, sicer upravičeno, pričakuje veliko znanja in nenehna koncentracija na učno gradivo. Vendar je v realnosti to zelo zahtevna naloga. Vsi dijaki poznamo ta občutek, ko sedimo pri zgodovini in prepisujemo iz table, zunaj dežuje ter smo vsi zmatrani od včerajšnjega treninga. Mnogi bi mislili, da je najbolj zahtevna snov, ki se jo učimo, ampak je v tistem trenutku težje obdržati odprte oči. Po tej uri pa nas čakajo še tri ali štiri ure.

Pouk se nam praviloma zaključi ob 14:35, ko gremo na kosilo. Takrat bi lahko pojedli celega leva in pol. Nato gremo v svoje sobe, od koder se vsak ob svoji uri odpravimo na treninge, ki so bolj ali manj vedno intenzivni. Tudi tukaj so pričakovanja visoka, zato je potrebna maksimalna koncentracija. Po dobri uri in pol treninga se ponovno odpravimo nazaj v svoje sobe. Tedaj nastopi najtežji trenutek bivanja v dijaškem domu.

Ura je 20:00, ravno si pojedel večerjo in se stuširal. Oči te pečejo in jih komaj držiš odprte, bolijo te mišice, za piko na i pa si še lačen in žejen. V tej situaciji je najbolj smiselno umiti zobe, se uležti v posteljo in zaspati. Toda to takrat ni možna rešitev. V učni program gimnazije je vključena ogromna količina učnega gradiva, ki ga moramo znati, zato je le-ta razporejen skozi štiri ali več pisne ocene v letu.

Vendar to ni malo, saj imamo veliko predmetov. Posledično imamo od začetka oktobra do konca junija vsak teden povprečno dve ocenjevanji, ustni ali pisni. Iz tega razloga se nam ob 20:00 začnejo največje muke, ko se moramo spraviti za mizo, odpreti zvezek in se učiti.

Kako pa nam dijakom vsa ta bremena uspe prenašati, sploh pa ko smo tako oddaljeni od svoje družine cel teden? Seveda smo vsi zelo disciplinirani, ampak je pomembno, da najdemo motivacijo v majhnih stvareh. Na igriščih smo tako ali tako vsi motivirani, saj radi igramo nogomet in si želimo biti boljši. Težje je biti discipliniran na šolskem področju. Pomembno je, da smo med seboj povezani in si pomagamo, saj se v sproščenem okolju lažje učimo. Vsaka šala in vsak nasmeh zagotovo pripomore k boljšem učnem uspehu. Pomembno je tudi, da nas motivirajo vsi manjši dosežki, ali je to dobra ocena ali pa mogoče gol. Mislim pa, da nas za učenja ne motivira bolj, kot strah pred tisto enko, zaradi katere bi nas najprej topli doma, nato pa še julija in avgusta na popravnih izpiti.

Bivanje v dijaškem domu, obiskovanje gimnazije in redni nogometni treningi zahtevajo veliko discipline, vztrajnosti in dobre organizacije časa, zato je včasih težko usklajevati vse obveznosti. Včasih dijaki celo pomislimo, da bi vse skupaj opustili in odnehali. Takrat se moramo spomniti vseh dobrih trenutkov, ki smo jih skupaj doživeli v domu, šoli ali na treningu. Zavedamo se, da na tej poti gradimo nepozabne spomine in nerazdružljive vezi, in ob misli na to nam vse skupaj postane vredno truda.

Moj pogled na šolanje na Gimnaziji Šiška

Anej Pušnik

Obiskujem 2. letnik Gimnazije Šiška, program športni razred- nogometni oddelek pod okriljem NZS, kar pomeni, da sem tudi obvezno v dijaškem domu.

Bivanje in treniranje:

Življenje v dijaškem domu je precej preprosto in tudi zabavno. Zaradi družbe ni nikoli dolgočasno, zato pa tudi poskrbijo treningi.

Spat hodimo ponavadi okoli 23h, zjutraj pa se zbudimo med 7h in 8h, saj moramo v šolo.

Popoldnevi so zmeraj zanimivi, saj imamo 3-krat tedensko popoldne trening, vendar je poleg tega vedno kaj za delat, če se nimaš nič za učiti.

Treningi so skrbno narejeni s strani odličnih trenerjev, ki jih je priskrbel NZS. Osredotoča se na tako individualno tehniko, kot na razumevanje kompleksnejše nogometne igre. Tukaj je napredek skorajda zagotovljen, če se potrudiš na svojih 100%.

»Izobrazba je prižiganje ognja, ne polnjenje posode.«

— Plutarh

Prehrana:

Kot stanovalec dijaškega doma sem prijavljen na vse obroke: zajtrk, topli obrok, kosilo, popoldanska malica in večerja.

Zajtrki so večinoma zelo podobni vendar zelo "na mestu" saj ponujajo tako čokolino in kosmiče, kot kruh in raznorazne namaze in salamo.

Topli obrok in kosila so v sklopu šole na voljo vsem dijakom. Se nekoliko ponavljajo, ampak so kljub temu okusna.

Za popoldansko malico po navadi dobimo čokoladno mleko in banana ali pa jogurt in kakšno štručko.

Večerje so pravtako solidne, vendar včasih nekoliko pretežke za pred spanjem (smetanova omaka...)

Šola:

Pouk na Gimnaziji Šiška je korekten in zelo prilagodljiv za športnike vseh sort.

Ni prezahteven in s sodelovanjem pripouku ter malo individualnega dela z lahkoto opravljen. Profesorji so prijazni in prilagodljivi sploh kar se tiče ustnih ocenjevanj.

Stvari, ki jih vzameš s sabo

Živa Rebolj

Ko se dijak preseli v dijaški dom, s seboj ne vzame le kovčka z oblačili in šolskimi potrebščinami. Vzame tudi del svojega doma, navad in spominov. Za mnoge je to prvi korak v bolj samostojno življenje, zato je selitev v dom neke vrste življenjska izkušnja.

Med najpomembnejšimi stvarmi, ki jih vzamemo s sabo, so seveda oblačila, učbeniki, zvezki in druge potrebščine za šolo. Brez njih bi bilo vsakodnevno življenje v domu precej težavno. Prav tako so pomembni osebni predmeti, kot so fotografije družine, najljubša knjiga ali manjši spominki. Ti predmeti nam pomagajo, da se v novi sobi počutimo bolj domače in prijetno.

Vendar pa niso najpomembnejše stvari tiste, ki jih lahko zložimo v torbo. S seboj prinesemo tudi svoje vrednote, znanje, navade in izkušnje. V domu spoznavamo nove ljudi, sklepamo prijateljstva in se učimo kako sodelovati in sobivati z vrstniki. Pri tem nam pomagajo spoštovanje, odgovornost in pripravljenost pomagati drug drugemu. Te lastnosti so pogosto pomembnejše od vseh materialnih stvari.

Slika: <https://informativni-dnevi.si/sola/gimnazija-siska/>

Bivanje v domu nas nauči tudi samostojnosti. Sami moramo skrbeti za red v sobi, organizirati svoj čas in usklajevati šolske obveznosti s prostim časom, na naši gimnaziji pa treninge. Zato s seboj vzamemo tudi svoje cilje, sanje in motivacijo za uspešno šolanje in uspeh v športu.

Ko pomislimo na stvari, ki jih vzamemo s sabo v dijaški dom, hitro ugotovimo, da ne gre le za predmete. Poleg kovčkov in torb nosimo s seboj dele svoje osebnosti, spomine na domače okolje ter vrednote, ki nas spremljajo na poti odrasčanja.

Prav te nevidne stvari pogosto najbolj vplivajo na to, kako uspešni in zadovoljni bomo v novem okolju. To so tako rečeno podrobnosti, ki nas naredijo zanimive in posebne, vsakega na svoj način.

Slika: <https://pacificrimstorage.ca/student-storage-victoria-move-out-rush/>

umetniška obdelava: ChatGPT

Od Kerale do Gimnazije Šiška: Intervju s kuharjem Nišem

1. Nam lahko za začetek poveste nekaj o sebi in od kod prihajate?

Moje polno ime je Nishabudheen Puthuveettil, vendar me vsi kličejo Nish, ker je tako lažje. Prihajam iz južnega dela Indije, iz zvezne države Kerala.

2. Kako ste prišli v Slovenijo?

Leta 2001 sem se iz Indije preselil v Dubaj in tam preživel 14 let. Tam sem spoznal svojo ženo, ki prihaja iz Slovenije. Nekaj časa sva živela v Dubaju, nato pa sva se odločila preseliti v Slovenijo.

3. Kako ste doživeli selitev iz Indije v Dubaj in nato v Slovenijo?

V Indiji so možnosti za delo precej omejene in plače niso visoke. Dubaj je bil za nas naravna izbira, saj je tam delalo veliko članov moje družine. Delal sem v velikih kuhinjah, hotelih in resortih v Dubaju in Abu Dabiju. Slovenija pa je bila naslednji korak zaradi družine.

8. Ste ob prihodu v Slovenijo doživeli kulturni šok?

Ne. Že prej sem več kot deset let delal z evropskimi turisti, zato sem dobro poznal evropsko kulturo in način razmišljanja. Prvo leto me je presenetil predvsem sneg, a sem zelo užival v njem.

9. Kako ste si ustvarili življenje v Sloveniji?

Ko sem prišel, sem imel že družino. Danes imamo tri otroke. Postopoma sem spoznal veliko prijateljev in delal v različnih restavracijah. Delal sem v številnih restavracijah, pripravljal indijsko, italijansko in slovensko hrano. Bil sem tudi glavni kuhar v Leclercu.

10. Zakaj ste se odločili za delo v Gimnaziji Šiška?

Po dolгих letih dela v restavracijah sem želel spremembo. Veliko časa sem preživel ob fritezah in vročem olju, kar ni bilo dobro za moje oči. Tukaj je delo drugačno. Poleg tega sem našel enega najboljših kolektivov, v katerih sem kadarkoli delal. Tukaj je več kuhanja in manj cvrtja.

11. Kako se počutite v kolektivu Gimnazije Šiška?

To je eden najboljših kolektivov, v katerih sem kadarkoli delal. Vsi so zelo pozitivni in prijazni.

12. Katere so največje razlike med indijsko in slovensko kuhinjo?

Glavna razlika so začimbe. V Indiji uporabljamo veliko različnih začimb, medtem ko je slovenska kuhinja precej bolj preprosta. Pogosto uporabljate predvsem sol in poper.

13. Katera je vaša najljubša indijska jed?

Masleni piščanec. Zelo rad imam tudi vegetarijansko jed avial, ki vsebuje različne vrste zelenjave.

14. Katera slovenska jed vam je najbolj všeč?

Polnjena paprika. Zelo rad imam tudi golaž in bograč.

15. Kaj je skrivnost dobre hrane?

Ni posebne skrivnosti. Kuhati moraš s srcem. Če imaš rad to, kar delaš, in delaš z veseljem, bo tudi hrana boljša.

16. Kaj vam je pri delu na Gimnaziji Šiška najbolj všeč?

Kolektiv. Vsi so zelo pozitivni. Posebej bi pohvalil svojo vodjo Damjano.

17. Kakšno sporočilo bi radi namenili sodelavcem in ljudem na šoli?

Ničesar ni treba spreminjati. Vsi ste zelo prijazni, spoštljivi in skromni. Naj ostane tako tudi v prihodnje.

40 let dela na recepciji: intervju z varnostnikom-receptorjem Edijem Bušičem

1. Kaj se je v domu v teh desetletjih najbolj spremenilo?

Leta 1986 so zgradili jedilnico in tretje nadstropje v stavbah A in B. Prej je bila jedilnica v današnjem hostlu. V sobah v stavbi A je bilo tudi po šest dijakov, po pogradih, v stavbi B pa po štirje.

Predvsem v zadnjih letih, po prihodu ravnatelja D. Rudolfa, smo veliko vložili v obnovo in izboljšanje pogojev za bivanje v dijaškem domu in šoli. Obnovili smo fasado dijaškega doma, šole in jedilnice, izboljšali izolacijo, obnovili električno napeljavo in pohištvo ter na lastne stroške namestili požarni alarm v domu. Prenovili smo celotno kuhinjo in jedilnico. Uredili smo malo telovadnico, kjer je bila prej delavnica, ter zgradili novo veliko telovadnico.

2. Kako so se dijaki v vseh teh letih spremenili?

Dijaki so se precej spremenili. V osemdesetih letih še ni bilo mobilnih telefonov in računalnikov, več časa so preživljali zunaj, bili so igrivi.

Obvezne učne ure so bile od 16. do 18. ure, vzgojitelj pa je bil z njimi prisoten v učilnici. Od devetdesetih naprej, po prihodu športnikov ter računalnikov in telefonov, so dijaki začeli več časa preživljati po sobah.

3. Dijaki vas poznajo po odločnosti in temperamentu. Kako bi sami opisali svoj način dela?

Sem odločen in temperamenten, a skušam biti predvsem pravičen. V osemdesetih letih so morali biti vsi že ob 21. uri v domu, ob 22. uri so morale biti ugasnjene vse luči in tega so se držali. Ob 23. uri so že vsi spali. Takrat je bil moj način dela drugačen, vse skupaj je bilo lažje. Lažje si se pogovoril, lažje si komu kaj dopovedal.

4. Kaj po vašem mnenju odlikuje dobrega varnostnika-receptorja?

Da je odločen in zna dobro oceniti situacijo. Da si prizadeva za mir v domu, da lahko otroci mirno spijo.

5. Ste bili kdaj v situaciji, ko ste morali hitro ukrepati?

Ostalo mi je v spominu, jeseni 1999, da sem bil ponoči dežuren, ko sta dve puncu prišli dol in povedali, da v njuni sobi gori. Šel sem gor in videl, da soba 203 že v celoti gori in se požar širi na ostale sobe. V tistem trenutku sem vzel gasilni aparat in začel gasiti desna vrata, da so dijakinje iz sob 210, 207, 205, 204 lahko šle ven.

Dekleta so ob hitri reakciji in sodelovanju gasilcev ostala nepoškodovana. Ne morem opisati teh občutkov. Ta dogodek mi je najbolj ostal v spominu.

Naslednje leto ob obletnici požara sem dobil priznanje za odgovorno in požrtvovalno delo pri zaščiti dijakov in študentov in skupnega premoženja.

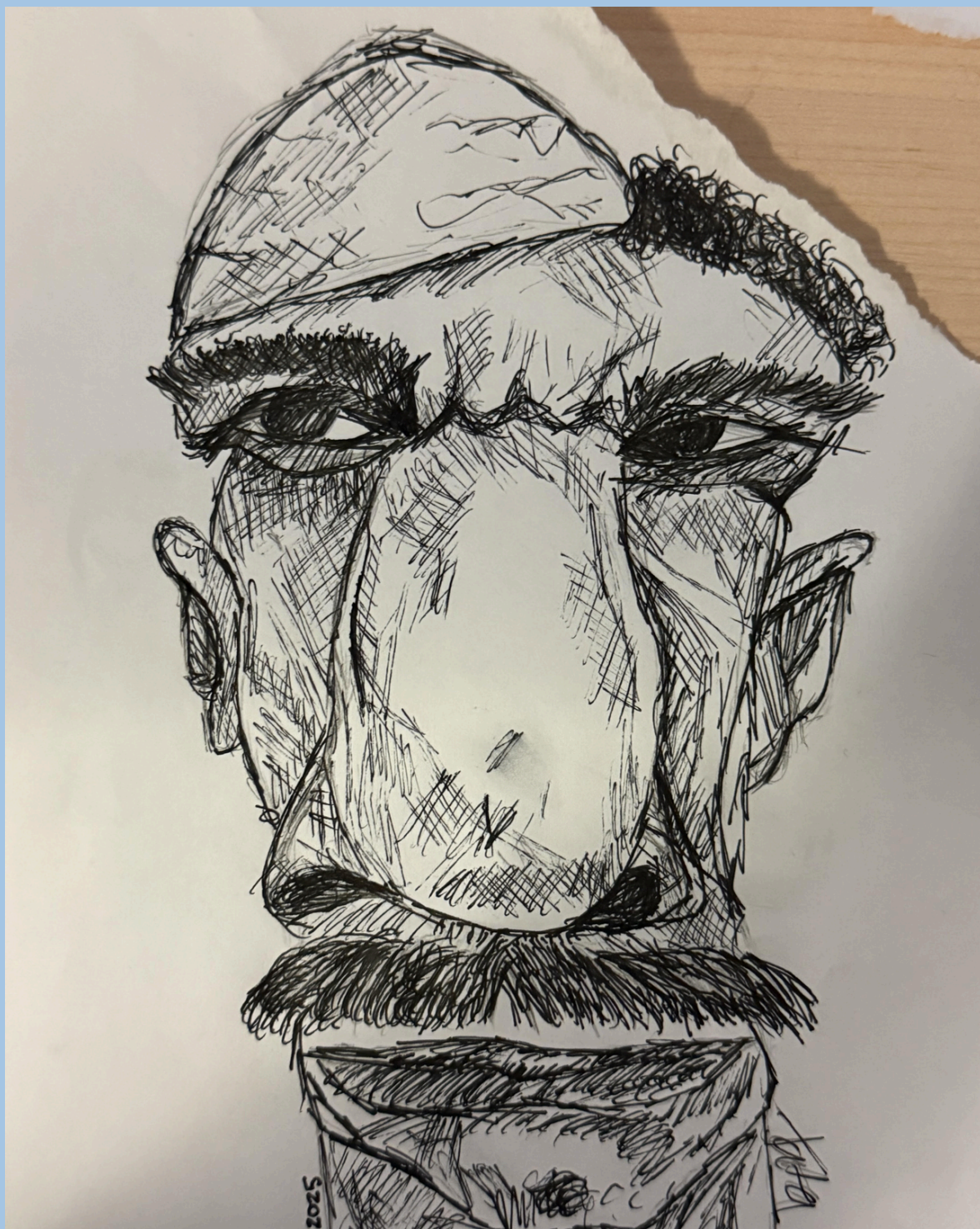
6. Kako bi strnili vse vtise zadnjih 40 let?

V 40 letih se mi je zgodilo veliko dobrih in lepih, pa tudi nekaj slabih dogodkov. Če bi hotel o vsem tem govoriti podrobno, bi bilo za celo knjigo. Delo je zelo specifično in veliko pomeni, da imaš izkušnje. Po vseh teh letih počasi prihaja čas za upokožitev.

Intervju je pripravil: Jon Grošelj

**LJUBEZEN
JE
NAJBOLJŠI
UČITELJ.
– neznani avtor**

Ilustracija: Lana Tatarovac

Dom kot drugi dom: življenje v Šiški

Lana Tatarovac

Okej torej. Dijaški dom. Kdor misli, da je to samo neka soba kjer spiš – ni čist tko.

Jaz sem v Šiški, tretje nadstropje, in iskreno?. Ko sem prišla sem prvič nisem vedela nič o nikomur, zdaj pa – vem vse. In mislim res vse. Vem katere ne sme nihče nič vprašat zjutraj preden ne popije kave, vem katera poje v kopalnici, vem katera reče "gremo spat" in potem ostane budna najdlje, vem katera mora met vedno čokolado v predalu sicer je cel dan uničen. Take stvari se naučiš samo če živiš z nekom. To ni samo kolegijalnost – to je nek drug level.

Kosilo je sveto, ampak res. Ni opcije da greš sam. Gremo skupaj, sedimo skupaj, in med kosilom predebatiramo vse – od šolskih problemov do životnih kriz. Pridejo pa tudi taki dnevi ko se samo usedeš z zvezkom in učiš, vsaka za svoje, ampak vseeno skupaj v sobi ali učilnici. Tih, ampak dobr.

Najhujše je it spat. Ker se pogovor ne konča nikoli, vedno je še ena stvar za povedati, pa se začnemo krohotati in potem – upsi – varnostnik že prihaja v tretje nadstropje ker je ena od nas pozabila da je že čez enajsto. Ni nas vedno ujel 😊 ampak ko nas je, smo vedele da smo malo preveč. *Čist malo.*

Potem so pa dnevi, ko si čisto sam s sabo. Zajtrk, učenje, trening, zvečer pa "hej kolegice" skozi vrata in to je to. Brez drame, brez akcije, noben ne zamiri. Vsak tudi to potrebuje. In nekako je tudi to fino.

Naslednji dan pa vse znova. In ne bi zamenjala za nič.

»Sreča ni cilj, ampak način potovanja.«

— pogosto pripisano Margaret Lee Runbeck

Življenje v domu po 22.00

Ko ura odbije 22.00, se v dijaškem domu uradno začne nočni mir. Vsaj tako piše v pravilih. V resnici pa se takrat začne povsem drugo življenje, ki ga pozna vsak dijak, še posebej pa športniki.

Sem nogometašica in vsak dan treniram. Ko se vrnem s treninga, sem prepričana, da bom samo skočila pod tuš in zaspala. Toda stvari nikoli niso tako preproste.

Ob 22.01 se na hodniku nenadoma pojavijo ljudje, ki jih čez dan skoraj ne vidiš. Nekdo išče polnilec, nekdo copate, nekdo pa svoj zvezek za matematiko, ki je skrivnostno izginil že pred tremi tedni. Po hodniku se premikajo skoraj neslišno, kot posebna enota na tajni misiji.

Ob 22.15 se začne druga faza. To je čas za »nujna vprašanja«. Cimra me vpraša, ali znam rešiti nalogo iz matematike. Jaz jo vprašam, ali ve, kaj bo jutri za kosilo. Nobena od naju ne pozna odgovora, a pogovor vseeno traja dvajset minut.

Ob 22.30 vsi že govorijo, kako utrujeni so. To je zanimiv pojav, saj najbolj utrujeni običajno največ govorijo. Nekdo pripoveduje zgodbo s treninga, nekdo razlaga dogodke iz šole, nekdo pa že petič ta teden obljublja, da bo od jutri naprej hodil spat ob desetih.

Ob 22.45 se pojavi še zadnji val energije. Takrat se vsi spomnimo stvari, ki bi jih morali narediti že popoldne. Učenje za test, priprava športne opreme, pisanje seminarske naloge ali iskanje izgubljene nogavice, ki jo potrebujemo naslednje jutro.

Ko ura pokaže 23.00, se dom le počasi umiri. Luči ugasnejo, pogovori potihnejo in na hodnikih zavlada tišina. V sobi še zadnjič preverim, ali imam pripravljeno športno opremo za jutrišnji trening. Nato se zlekнем v posteljo.

Preden zaspim, pomislim, da bo jutri vse enako: šola, trening, utrujenost, smeh in večerni pogovori. In prav zato je življenje v dijaškem domu nekaj posebnega. Ker po 22.00 ne nastopi samo nočni mir, ampak čas, ko nastajajo spomini, prijateljstva in zgodbe, ki jih bomo pripovedovali še dolgo po tem, ko bomo zapustili Aljaževo 32.

Anonimna

Ilustracija: ChatGPT

Med domom in športom

Naja Blaznik in Julija Brus

Obiskujeva Gimnazijo Šiška in se hkrati ukvarjava s tekom na smučeh. Usklajevanje šolskih obveznosti in športa ni vedno enostavno, saj morava veliko časa nameniti tako učenju kot treningom. Kljub temu nama šport pomaga razvijati disciplino, vztrajnost in dobro organizacijo časa.

Najin dan se pogosto začne zgodaj. Dopoldne obiskujeva pouk, po koncu šole pa se odpraviva na trening. Tek na smučeh je zahteven šport, zato trenirava skoraj vsak dan. Pozimi trenirava na snegu, v preostalih letnih časih pa tečeva, kolesariva, izvajava vaje za moč in trenirava na rolgah za tek na smučeh.

Po treningu naju čaka še učenje in priprava na teste ter spraševanja.

Včasih zaradi tekem ali priprav manjkava pri pouku. Takrat morava sama nadoknaditi zamujeno snov in se dogovoriti s profesorji za morebitno pisanje testov v drugem terminu. Pri tem nama pomagajo sošolci, ki nama posredujejo zapiske, in profesorji, ki razumejo najine športne obveznosti.

Čeprav je usklajevanje gimnazije in športa naporno, nama prinaša veliko pozitivnih izkušenj. Naučili sva se odgovornosti, samostojnosti in vztrajnosti. Verjameva, da nama bodo znanje, ki ga pridobivava v šoli, ter izkušnje iz športa koristili tudi v prihodnosti.

Zato se trudiva, da bi bila uspešna tako v šoli kot tudi na športnem področju.

Ilustracija: Lana Tatarovac

Ilustracija: Lana Tatarovac

Jaka Robin

Peter in Petra

Roman pisatelja Igorja Karlovška govori o mladih, ki se znajdejo v nevarnem svetu drog, kriminala in izsiljevanja.

Knjiga me je pritegnila predvsem zato, ker prikazuje resnične težave mladostnikov in pokaže, kako hitro lahko napačne odločitve spremenijo življenje.

Petra je uspešna gimnazijka, ki po zabavi postane žrtev izsiljevanja, saj ji nekdo podtakne mamilo in jo posname v kompromitirajočem položaju. Ko prejme grožnje z objavo posnetka, v obupu skoči s hiše in pristane v bolnišnici, kjer spozna Petra. Ta prihaja iz težkega družinskega okolja in se preživlja z žeparjenjem, vendar si želi boljšega življenja. Kljub različnemu ozadju postaneta prijatelja.

Petra kmalu odkrije, da za izsiljevanjem stoji njena nekdanja prijateljica Zoja, ki zaradi odvisnosti od drog potrebuje denar. Peter ji pomaga poiskati storilce in dokazati resnico, čeprav ga policija sprva po krivem osumi sodelovanja. Na koncu se izkaže njegova nedolžnost, Zoja umre zaradi prevelikega odmerka drog, Peter pa se odloči začeti novo življenje. Ko želi oditi, mu Petra izpove ljubezen, zato ostane z njo.

Knjiga me je večkrat presenetila in tudi pretresla. Najbolj me je zmotilo, kako hitro lahko nekdo postane žrtev manipulacije. Ob branju sem razmišljal kako pomembno je, da mlad človek zna izbirati prijatelje in zna pravočasno poiskati pomoč.

Knjigo bi priporočil predvsem mladostnikom, saj prikazuje težave, s katerimi se lahko srečajo v resničnem življenju. Peter in Petra je napet in poučen roman, ki opozarja na nevarnosti sodobnega sveta mladih. Knjiga pokaže, kako pomembni so odgovornost, prijateljstvo in pravilne odločitve.

Nino Križanič

Bil sem buli

Avtor knjige Bil sem buli je Andrea Franzoso. Je italijanski pisatelj, novinar in predavatelj. Rodil se je leta 1981 v Italiji. V svojih knjigah pogosto opisuje resnične življenjske zgodbe ljudi, ki so se znašli v težkih situacijah in so morali sprejeti pomembne življenjske odločitve. Njegova dela mladim in odraslim pomagajo razmišljati o vrednotah, kot so poštenost, odgovornost in spoštovanje.

Knjiga temelji na resnični zgodbi Daniela Zaccara. Daniel odrasča v revnem predmestju Milana. Njegovo otroštvo je težko, saj doma nima dovolj podpore in razumevanja. Kljub temu je zelo nadarjen za nogomet in sanja, da bi postal profesionalni nogometaš. Ko se njegove sanje začnejo podirati, postane jezen in razočaran. Svoje občutke začne izražati z nasiljem nad drugimi. V šoli postane nasilnež oziroma buli, ki ustrahuje vrstnike.

Želi si spoštovanja in moči, zato se začne družiti z ljudmi, ki ga vodijo v vedno večje težave. Sčasoma zaide v kriminal. Krade, krši zakon in se znajde v slabi družbi. Zaradi svojih dejanj pristane v mladoletniškem zaporu. Tam se prvič resno zamisli nad svojim življenjem in nad tem, kaj je povzročil drugim ljudem.

Ilustracija: Lana Tatarovac

V zaporu spozna kaplana don Claudia, ki mu pomaga razumeti njegove napake. Don Claudio verjame vanj in mu pokaže, da se lahko spremeni. Daniel začne prevzemati odgovornost za svoja dejanja in postopoma spremeni svoj odnos do ljudi in življenja.

Po prestani kazni začne novo življenje. Svoje izkušnje uporablja za pomoč mladim in opozarja na nevarnosti nasilja ter kriminala. S svojo zgodbo dokazuje, da se lahko človek spremeni in postane boljša oseba.

Knjiga mi je bila všeč, ker temelji na resničnih dogodkih. Med branjem sem spoznal, kako lahko težko otroštvo in slabe odločitve vplivajo na človekovo življenje. Najbolj zanimiv se mi je zdel del, ko Daniel spozna don Claudia in začne spreminjati svoje življenje. Knjiga je poučna, saj pokaže, da nasilje ni rešitev in da ima vsak človek možnost, da popravi svoje napake.

Ilustracija: Lana Tatarovac

Knjiga Bil sem buli je primerna predvsem za mlade, saj govori o problemih, s katerimi se lahko srečajo tudi sami. Je poučna in ganljiva zgodba o napakah, spremembi in novi priložnosti. Nauči nas, da se lahko vsak človek spremeni na bolje, če je pripravljen priznati svoje napake in delati na sebi.

Slika: <https://www.plezanje-kokalj.si/>

»Tudi najdaljša pot se začne s prvim korakom.«
— Lao Zi

MOJA POT V ZDA

Anže Kramar

Jeseni me čaka novo poglavje v življenju, saj odhajam na študij v Združene države Amerike, kjer bom študiral ekonomijo in finance ter igral univerzitetni nogomet. To je priložnost, ki se je zelo veselim, hkrati pa predstavlja velik korak v samostojno življenje.

Na to pot sta me dobro pripravila Gimnazija Šiška in Dijaški dom Šiška. V gimnaziji sem pridobil veliko znanja, predvsem pa delovne navade, odgovornost in vztrajnost. Profesorji so nas spodbujali, da razmišljamo samostojno in si postavljamo visoke cilje.

Pomembno vlogo je imel tudi Dijaški dom Šiška, kjer sem se naučil samostojnosti, prilagajanja in življenja v skupnosti. Izkušnja bivanja v domu mi bo zagotovo pomagala pri selitvi v novo okolje daleč od doma.

Čeprav odhajam v tujino, bom s seboj odnesel veliko lepih spominov in izkušenj, ki sem jih pridobil v času šolanja. Verjamem, da sta me Gimnazija Šiška in Dijaški dom Šiška dobro pripravila na izzive, ki me čakajo v Ameriki.

Vir: <https://www.nps.gov/stli/index.htm>

Ilustracija: Lana Tatarovac

Oton Volarič Naša pot do turnirja

Na turnir smo se na NZS treningih pripravljali več tednov. Naša ekipa je bila motivirana in imela veliko željo po osvojitvi prvega mesta. Na treningih smo bili večinoma prisotni vsi, prevladovalo je sproščeno in prijetno vzdušje. Na dan turnirja smo po nekaj urah pouka z avtobusom prispeli na Brdo pri Kranju. Tam smo se takoj preoblekli in ponovili taktike za prihajajoče tekme.

Prvo tekmo smo suvereno zmagali proti ekipi tretjih in četrth letnikov z 2:0. To je pomenilo, da nas le ena zmaga vodi do tako zelenega prvega mesta. Na drugi tekmi smo pokazali pravi obraz in slavili z 1:0. Po zmagi je sledilo malo slavlja in druženja ob odličnih prigrizkih naših kuharic. Praznovanja obletnice se je udeležilo tudi veliko bivših učencev Gimnazije Šiška, med njimi tudi Jaka Bijol. Po koncu smo z družinami odšli domov z lepimi spomini in novimi izkušnjami.

V petek 12.6.2026 smo na igriščih nacionalnega nogometnega centra Brdo pri Kranju uspešno izpeljali zaključni turnir fantovskih nogometnih razredov in dekliških nogometnih oddelkov. S turnirjem smo obeležili tudi 25 letnico partnerstva v projektu nogometni razredov NZS. Na turnirju je nastopilo cca 100 nogometašic in nogometašev, ter 20 plesalk. Dogodek je v živo spremljalo okvirno 200 staršev, spremljevalcev in 50 povabljenih gostov, bivših trenerjev, vzgojiteljev, profesorjev in reprezentantov, ki so delovali v projektu skozi obdobje 25 let.

Izredno veseli in počaščeni smo bili z odzivom povabljenih gostov na čelu z ustanovitelji Matjažem Jakopičem, trenerji Milošem Rusom, Iztokom Kavčičem in bivših reprezentanti Laro Prašnikar, Jakom Bijolom, Alešem Mertljem, Janom Koprivcem, Rokom Vodiškom in Etienom Velikonjo. Bivši reprezentantje so ob koncu turnirja odigrali še revialno tekmo, kjer je slavila ekipa trenerja Iztoka Kaučiča.

ZAKLJUČNA PRIREDITEV NOGOMETNIH RAZREDOV

FOTOREPORTAŽA

FOTOREPORTAŽA

NAGRAJENCI 2026

Priznanje za najboljši učni uspeh na GŠ

Najboljši dijak 1.c – GIM. ŠIŠKA - Jaka Colja

Najboljši dijak 2.c - GIM. ŠIŠKA - Anej Pušnik

Najboljši dijak 3.c – GIM. ŠIŠKA - Anžej Jekovec

Najboljši dijak 4.c - GIM. ŠIŠKA - Črt Janša

Priznanje za najboljši učni uspeh na ŠCPET:

Najboljši dijak – 1. letnik ŠCPET - Jan Starc

Najboljši dijak – 2. letnik ŠCPET - Teo Renko

Najboljši dijak – 3. letnik ŠCPET - Vito Buterin

Najboljši dijak – 4. letnik ŠCPET - Timam Durmić

Priznanje za največji športni napredek

Za največji športni napredek 1.letnik - Ambrož Remic

Za največji športni napredek 2.letnik - Matej Deželak

Za največji športni napredek 3.letniki - Tilna Krašna

Za največji športni napredek 4.letniki - Luka Tomsič

Priznanje za skrbnost v dijaškem domu;

Za skrbnost v dijaškem domu 1.letnik - Nace Kugovni k

Za skrbnost v dijaškem domu 2.letnik - Matevž Golob

Za skrbnost v dijaškem domu 3.letniki - Anžej Jekovec in Peter Sever

Za skrbnost v dijaškem domu 4. letniki - Žiga Kos

Priznanje za največji učni in športni napredek ter vedenje na in izven igrišča

Naj dijak 4. letnikov: Luka Tomsič

Naj dijak 3. letnikov: Tilen Krašna

Naj dijak 2. letnikov: Mai Hakl

Naj dijak 1. letnikov: Ambrož Remic

